

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XV. Apud Josephum fratrem perorat Judas, & suam fratrumque
culpam fatetur, ita demum omnia in lucem eruuntur: Nihil opertum quod
non reveletur.

Innocentia premi- tur, non opprimi- tur.

I. Innocentia premi- tur, non opprimi- tur. Ruben olim ce- teris se acriter opposuit, dissuasitque tam dirum in fra- trem facinus. Benjamin penitus non interfuit, nec consilii tam immitis, nec facti particeps; nihilominus cum ceteris mœrore premiatur & angustis. Sed denique in lucem emerit utriusque innocentia.

2. Maxima bonæ conscientie fiducia.

II. Maxima bonæ conscientie fiducia. Nullus è Iosephi bonæ conscientie fiduciam aperuerunt saccos, servituti ac morti se offerentes, si quis ipsorum deprehendatur reus. Hanc dicendi & agendi libertatem atque audaciam illis suggestit conscientia.

3. Quisque in sua causa eloquens.

III. Quisque in sua causa eloquens. Animosâ & longâ oratione Judas tam suam quam fratrum suorum causam egit. Nec tamen modestiæ ac submissionis oblitus.

Gen. c. 44. vers. 16.

Quid respondebimus, inquit, domino meo, vel quid loquemur, aut justè poterimus ostendere? convicti sumus, habes fatentes reos. Et quia perstabat suam suorumque vitam in extremâ tegula stare, naturalem Rhetoricam omnem exprompsit suamque innocentiam copiosius propugnavit.

4. Excusatio plerumque philantia, seu amoris sui olet.

IV. Excusatio plerumque philantiam, seu amorem sui olet. Dixerat Iosepho Judas frater nondum pro noto habitus: Non potest puer relinquere patrem suum: si enim illum dimiserit, morietur. Bona, non adeo virilis; aut nervosa excusatio. Excusare omnem culpam à primis parentibus didicimus. Inde cuius nostrum promptissimum est errorum quoscunque honesto nomine velare.

5. Veritas temporis filia.

V. Veritas Temporis filia. Omnia in lucem emergunt tempore. Deus, ait Judas invenit iniquitatem servorum tuorum. Geminam hic veritatem prompsit, etsi id nesciret. Ille quidem locutus est de scypho: At Deus hoc eum loqui voluit de facinore in fratrem ante viginti tres annos commisso. Verè Deus iniquitatem nostram omnem invenit. Secreta & arcana omnia à aperto protrahit Tempus. Nihil nimis abditum & abstrusum Tempori lentè indaganti. Quod multis sæculis latebat, demum ad solem & in conspectum eruitur à Tempore. Quod hoc capite fuisse prolegetur.

Secreta omnia in apertum protrahit tempus.

§. 1.

Matth. c. 10. vers. 26. Luc. cap. 12. vers. 2. Eccles. c. 10. vers. ult. Luc. c. 19. vers. 40. A gribus Ibyci potest cadere detegitur:

Vox Domini est, Nihil operum, quod non reveletur, neque absconditum quod non sciatur. Monet Ecclesiastes: In cogitatione tuâ regi ne detrahas, & in secreto cubiculi tui ne maledixeris diviti, quia & aves portabunt vocem tuam. Christus Phariseis postulanibus, ut discipulis importunum silentium imperaret: Dico vobis, inquit, quia si hi tacerint, lapides clamabunt. Belgis adagium est: Corvi delictum prodent. Hinc & Ibyci grues. Ibycus poëta oriundus ex urbe Rhegio, in latronum insidias delatus, unice rogavit vitæ gratiam. Sed frustra tunc preces. Ergo grues fortè fortunâ prætervolantes tam immanis latrocinii testes invocavit, præbuitque jugulum ficiariis: Videbatür facinus haud unquam facile in lucem emerfurum. Sed emerfit tandem. Nam cum illi ipsi homines facinorosi considerent in foro Corinthi, grues prætervolant; at illi joco alter ad alterum: En Ibyci grues. Excepta vox est, accessitque facinoris suspicio, quam diurna Ibyci absentia, non leviter auxit. Interrogati de dicto expalluerunt ore, hæsitantur lingua, verbis tubarunt, quid apertissime responderent dubitarunt. Ita capti, torti, rem falsi, demum ducti sunt. Idem evenit Bello. Nil operum quod non reveletur.

Plutarch. c. 2. Moral. de servâ viad. Num. ante meâ, mihi pag. 184. Ab hirundinibus Bessi parricidium.

Plutarchus de servâ Numinis vindictâ memorans. Bessus occidit patrem, inquit, & propitium tempus diutissime celavit facinus. Fuit ut Bessus foris cenaret, & cum fortè hirundinum nidos conspiceretur, perticâ eos decuteret, & decussos obtereret pede. Non defuerunt, qui volucrum involucrum miseri dicerent, & ut assollet, interrogarent: Quid aviculæ infontes tam crudeli pede jugulantur? Ad quæ Bessus: Hænequam aves, jam pridem mentitæ sunt occisum à me patrem. Multos hoc

A dictum advertit, qui suspicionem non inanem detulerunt ad aures regias. Indagatum in auctorem cadis, & compertum à Bello patratum esse parricidium. Re autem certis indicibus compertâ facinus extremo supplicio punitum. Nihil operum quod non reveletur. Quod confirmans Ambrosius: Quidam Antiochiæ, inquit, comitante cane sub crepusculum vespertinum viâ publicâ incedens à nefario milite prædam inhiante obruncatus est. Miles antequam diluculari in abstrusum urbis locum secessit. Jacuit cadaver publicum spectaculum; at sedit exulatus canis. Cædis auctor quò magis omnem à se suspicionem amoliretur, turbæ immixtus accurrit, miserationem, si dolsque gemitus exprimens largitur. Hunc assidens canis ex omni turbâ conspicuus, motu tenacissimo invasit non dimissurus. Perinde si diceret: Hic est reus, hunc comprehendite. Nec ille crimen negare potuit. Ita canis ultionem persecutus est, qui defensionem præstare non potuit. Nihil operum, quod non reveletur.

Hoc ipsum Plutarchus confirmans: Rex Pyrrhus, inquit, cum copiis iter fecerat. Repertum in viâ cadaver, à canis cui canis affederat, triduo impastus. Rex humari corpus mortui, canem in viam assumi iussit. Aliquanto post tempore cum delectus militum ageretur, Rex spectator sedit prætorium transeunte milite. Canis ponè regem quietus jacuit velut expertus latratibus. At ubi percussos sui domini transire conspicatus est, mox in iras consurgens, horrendum cepit latrare. Inde repetitis ad regem recurribus, & blandis caudæ motibus causam sui domini poterit peroravit, & mulcendo, & latrando. Mora regi ceterisque omnibus suspicio. Capti nocentes, falsi scelus, supplicio sunt affecti. Cum patroni delinunt innocentia, non tantum canes, sed mortui sine voce loquuntur. Nihil operum, quod non reveletur.

Proclus Constantinopolitanus episcopus, Chryso- stomi successor, quod annales sacri memorant, die anno, quo Chrysostomus in exilio defunctus pro suggestu ad populam dixit oratione luculentâ & disertâ: Populus eâ dictione inflammatus strepitu ac clamore (pro ævi more ac loci) vehementissimè egit, ut mortuum saltem reciperent, quem non possent vivum. Finiri concio non potuit tot clamoribus turbata. A concione Proclus Theodosium Imperatorem adiit, ac rogavit, vellet, juberetque Chrysostomum in urbem reduci, ut vel mortuus reciperet sedem, quæ amisisset vivum violentiis expulsum. Non benignus solum annuit Imperator, sed & ipse venienti obvius prodire instituit. In eam rem religiosissima classis adornata Bosphorum sternebat navibus. Cereorum ac funeralium ubique ingens numerus, ardere videbatur mare; cantus sacri exsonabant undique. Imperator corpus sacrum argenteâ thecâ clausum, suo recepit navigio. Dum navale agmen incedit, solennisque ducit pompas, subito exandescit cælum, & marginis turbinum ac procellarum furis incumbit in mare; navigia huc illuc disperguntur. Prætoria triremis Theodosii Cæsaris allisum fluctuum ad illum ipsam Callitropæ viduæ agrum impellitur, ad quem Chrysostomus honoris ac vitæ fecit naufragium. Nam cum aureus hic orator agrum ab Eudoxiâ Imperatrice vi ablatum ferri oratione sapius repetisset, apud Imperatricem in offensâ esse cepit, ita demum gratiâ omni effusâ in exilium est actus, in eoque diem extremum obiit. Ad illum igitur agrum Imperatoria navis, in quâ Chrysostomi corpus, ejecta est, perinde ac si Chrysostomus jam defunctus diceret: Hic ager est, hic est, qui me sede pontificiâ expulsi; hunc agrum Eudoxia vi attraxit; hic est. Mox iterum serenavit cælum, in ordinem redierunt collectæ naves, pompa solennis instaurata, sic in urbem introductus Chrysostomus. Nihil operum, quod non reveletur. Obsecro, igitur non præcipitemus; nondum diurnum omnium soles occubuerunt. Quod etiamnum operum

laret,

latet, revelabitur suo tempore. Expectemus æquo animo: Inveniet Deus iniquitatem vel toris saculis seputam.

S. II.

Rex Prolemæus, teste Vitruvio, nobilissimam Alexandriæ bibliothecam instruxit, ex omnibus undique melioribus scriptoribus quam accuratissimè conquisitis. Ad finem eruditi laboris ludos Musis & Apollini celebravit, athleticis, gladiatoribus, poetis, scriptoribus ac recitatoribus diversis; si qui alios vicissent, præmia decrevit. Sex in eam rem lecti iudices, septimus huic muneri ex asse aptus inveniri non potuit. Occurrit tamen ad id muneri adsciscere, qui bibliothecam curarent, & ex iis præcipuè Aristophanem, qui noctes & dies illic inter libros helluabatur, iudicis officio insigniter videbatur functurus. Placuit consilium: in iudicem adlectus est Aristophanes. Poëtæ recitavit primi. Iudices ceteri hoc maximè probarunt, quod populus ore, oculis, manu, nutibus sibi plurimum placere monstravit. Ita lex iudices ei, qui plebi mirificè visus est placuisse, primum præmium concordia calculo adjudicavit. At Aristophanes ab omnium sententiis diversus est censuit deferendam palmam, qui populo minimè placuisset. Rege, ceterisque omnibus indignantibus, assurrexit Aristophanes, & modestè veniam dicendi rogans: Unus ex his, inquit, poëtæ est, ceteri omnes recitarunt non sua, plumis alienis superbientes cornicula. Rex dubitabat, iudices abnebant, populus mirabatur, at ille illustri pollens memoriâ mox acervum codicum è bibliothecâ iussit proferri, & signatis tabulis facturus fidem: Hoc iste, ajebat, ex illo poëtâ sublegit, illius scriptio ex hoc auctore est; hic autem ex isto transcripsit; porro ille, hæc & hæc pro suis vendidit, prolatusque scriptoribus, lectisque singulorum versibus ita eos convicit, ut fateri cogerentur; res oculis poterat iudicari. Rebus tam evidenter in conspectu positis Aristophanes amplissimè muneratus, in primum bibliothecæ præfectum electus est. En quam pulchrè revelentur opera!

Sed redeamus Constantinopolim. Acacio Pontifici Constantinopolitano mortuo successit, quod Nicephorus memorat, Flavianus, homo parum Catholicus, doctus tam instructus, quam ad audendum projectus. Zeno Imperator subvertit ne Pontificis electores in suburbano præfule novo, gratiæ aliquid, aut affectui darent, geminas signatasque schedas aræ imposuere discrimine, ut altera quidem charta virgo esset, sine ullis litteris, ab omni atramento intacta; altera libellus supplex esset, qui rogaret Deum, veller, juberetque ab Angelo nomen illius Pontificis inseribi, qui divinis oculis maximè probaretur. In eam rem preces, & quadragintadiale jejunium iudicatum est. Flavianus vir audax & asper, summum Templi custodem, qui unâ etiam cubiculo Cæsaris præfectus erat, magnâ vi auti corrupit, & hoc unum petiit, suum nomen virgini chartæ inscriberet, & signo Cæsaris denuo consignaret. Facundum est aurum, & facile quidvis persuadet. Factum est, quod improbè Flavianus petiit. Interim quadraginta dies jejuniis exacti, litteræ solennibus ceremoniis resolutæ, Flaviani presbyteri nomen inventum, Flavianus applausu magno in præfulem electus, pedo & mitrâ ornatus, in sublime solium elatus est. At Deus, cujus providentia in sui dispositione non fallitur, sceleratum hoc arcanum in lucem protraxit, & opera revelavit. Elapsis quatuor mensibus morte repentinâ Flavianus est sublatus. Argentarii pecuniam, Flaviano commodatam, ab hæredibus rigidius exigebant. Illi cum crebrioribus ejusmodi postulatibus fatigarentur, Zenonem Imperatorem enixissimè rogarunt, tueretur sese ab importunis exactoribus; unâ etiam Flaviani furivum facinus narratione arcanâ detexerunt. Territus Imperator hominem pecuniâ cor-

Tom. II.

A ruptum iussit interfici, es alienum dissolvit è suo, & Episcopis liberam permisit eligendi potestatem. Nihil operatum, nihil, nihil, quod non reveletur; nihil occultum, quod non sciatur.

Jucundum scitu est, quod idem Nicephorus commemorat. Arcadius Imperator Marutham Antislitem ad regem Persarum Isdigerdem misit. Maruthas regis filium à malo, dæmone infesum, regem ipsum Cephalâ, seu, diuturno capitis dolore liberavit, quod magi regii nullo poterant conatu. Cum autem Episcopo eam ob rem magnus adhiberetur honos, verebantur sacrificuli & magi, ne rex Christianam disciplinam completeretur, fraudulentam sed stolidam vassitiam commenti. Rex Isdigerdes ignem æternum, qui Persarum Deus est, aluit & saepe adoravit. Illi postquam locum exercendo dolo cavatunt, in hypogæum illud submiserunt hominem, qui per oblongam undinam vocem, velut oraculum ederet ad regis aures deferendum. Oraculi effatum hoc erat: Exitium imminere regi nisi Christianum Episcopum isorem Deorum occideret aut dimittat. Rex, ne minus obediens videri posset, Antislitem à se amoliri cogitavit. Maruthas, hoc cognito, regem de sacrificulorum dolis erudit, rogavitque sodi juberet, eò loci, unde vox emergeret. Ita Oraculi origo, latens ille Deus inventus est, & ob fraudem factam occisus. Nec ceteris omnino parsum, quorum decimus quisque jugulum præbuit securi. Dum autem rex deliberat, num Christiana sacra suscipiat, fato concedit. Nihil operatum, quod non reveletur, occulta omnia suo tempore sciuntur.

S. III.

Veritas temporis filia, in lucem protrahit, quæ multis sæculis, latuerunt. Et quamdiu Cyrum regem ipsius sacrificuli astu securo sefellent? Mentiebantur nebulones splendidissimè quidquid eduliorum & potionum offerret in sacrificium, à Deo Bel absumi. Ita diebus singulis huic voracissimo, Deo liberalissimè esculentæ & poculentæ ministrabantur: duodecim modii similia, oves quadraginta, & sex amphoræ vini. Laetum profectò prandium pro Deo mortuo. Rex stultè credulus putavit ea omnia consumi à Bel, id enim persuadere visus Daniel: Non videris tibi, inquit, esse Bel videns Deus: an non vides, quanta comedat, & bibat? Ad quæ subridens Daniel: Ne erres, rex, inquit, luteus & æreus hic truncus nec comedit, nec bibit. Et exandescens rex accitis ad se Sacerdotibus: Moriendum est vobis, ait, nisi fateamini, quis tantum cibi & potus absumat. Sin autem à Bel ista consumi monstraveritis, Daniel contemptum Numinis luet capite. Assensus in pacta Daniel. Belis autem Sacerdotum septuaginta erant præter liberos & uxores, qui regem antiquis officiis deludere conati: En, inquit, ponatur Beli consueta cena; nos strâs egrediemur omnes, claudatur ostium, & annulo regio consignetur, nisi manè omnia Bel comesta reperiantur, nos fraudem luemus morte. Hanc illis loquendi audaciam suggererant abditæ & furtivi sub terra meatus, cæcūque ostium, per quod in templum noctu irreperant, & apposita vel devorabant, vel asportabant. Illis igitur egressis posita est Beli consueta mensa. At Daniel adferri mox cibum, & per omne templum cinerem spargi præcepit spectante Rege, ita obsecratum est templum, ostiumque regis annulo signatum. Nocte intempestâ Sacerdotes cum uxoribus & liberis veluti ad paratum epulum adreperunt, edentes & bibentes affatim. Primo mane cum Daniele rex adfuit, qui ubi vidisset signa minimè violata, & mensam cibis vacuum, exclamavit: Bel magnus Deus! Subridens Daniel: Nemo ultra, inquit, pedem proferat; lubeat hoc loci consistere. Hic jam regum optime pavementum inquirere, & quorum hæc vestigia sint, considera. Rex admiratione & exandescentiâ mixtis: Cerno, inquit, virorum, mulierum

& y 3

& par-

Niceph. l. 14. hist. Eccl. cap. 18. milii pag. 313.

Fallacia sacrificulorum Cyri.

Artab.

Dan. c. 14. v. 5. & seqq.

& parvulorum vestigia. Deprehensis ergo fraudibus coacti sunt miserè ostiola furtiva pandere. Mendacissimæ religionis convicti supplicio extremo sunt affecti. Patuerunt tandem, quæ diu tægebantur ostiola furtiva: sol demum detexit abditos sub terrâ cuniculos; & heliationes nocturnas in lucem proraxit tempus. Nihil opertum, quod non reveletur; neque occultum, quod non sciatur, modò nos possimus prorsolari suum cuique rei destinatum tempus.

Fraterum
Iosephi
invidia.

Poterant Iosephi fratres facinus suum annis viginti tribus contegere; oblitus videbatur Deus tam truculentæ invidiæ, jam pridem extinctum omne hoc crimine concidisse putabat; vix ullus erat, qui Iosephum refoderet; ex oculis, ex animo apud plerisque evulserat. Invenit tandem Deus iniquitatem servorum suorum; hoc ipsum demum facti, quamvis nescii. Qui tegit nequitiam, cogitè videlicet, quantumvis seram; differt & cunctatur; credat se nondum patibulo, nondum Orco maritum. Furem, qui jam ematuruit, vel claudus licitor fugientem assequitur. Multi hauriuntur fluctibus marinis, glutit illos Oceanus & absorbet, suo tamen tempore hæc ipsos evomens reddit, & rem suam terræ non negat. Nequam duo senes alienæ pudicitie subsefores, subtilissimum texerunt filum, ut Susannam lapidibus obruendam evincerent, sed patuit demum tragicus, inpurissimus dolus. Anania & Saphira callidè & obscure rem suam egerunt; fraus denique detecta est, & rigidè punita. Nil occultum, quod non sciatur. Tandem omnia suo quavis tempore ad solis tribunal educuntur. Interea temporis toleremus, & perferamus vel iniquissima quæque; venit qui operata hæc revelet, qui iudicet, dies. Erunt sua vitii supplicia, erunt & sua virtuti præmia. Veritas temporis filia ad solem ducit omnia.

Impurus
duorum
seorum do-
lus erga
Susannam.
Anania &
Saphira
fraus &
furtum.

CAPUT XVI.

Iosephus se noscendam aperit, & iniuriis omnibus sepultus fratres suos amantissimè completur. Christiana generositas inimicos & veniæ & beneficium prosequitur.

Gen. cap. 45.
v. 1. ad 15.

Non se poterat ultro cohibere Ioseph multis coram adstantibus: unde præcepit, ut egredierentur cuncti foras, & nullus interesset alienus agnitioni mutæ: Elevavitq; vocem cum fletu, quam audierunt Ægyptii, omnisq; domus Pharaonis. Et dixit fratribus suis: Ego sum Ioseph: adhuc pater meus vivit. Non poterant respondere fratres nimio terrore perterriti. Ad quos ille clementer: Accedite, inquit, ad me. Et cum accessissent propè: Ego sum, ait, Ioseph frater vester, quem vendidistis in Ægyptum. Nolite pavere, neque vobis durum esse videatur, quod vendidistis me in istis regionibus: pro salute enim vestra misit me Deus ante vos in Ægyptum. Biennium est enim, quod cepit fames esse in terrâ, & adhuc quinque anni restant, quibus nec arari poterit, nec meti. Premisitq; me Deus, ut reservemini super terram, & escas ad vivendum habere possitis. Non vestro consilio, sed Dei voluntate huc missus sum: qui fecit me quasi patrem Pharaonis, & dominum universæ domus ejus, ac principem in omni terrâ Ægypti. Festinate & ascendite ad patrem meum, & dicitis ei: Hæc mandat filius tuus Ioseph: Deus fecit me dominum universæ terræ Ægypti, descende ad me, ne moreris. Et habitabis in terrâ Gessen, crissq; juxta me tu, & filii tui, & filii filiorum tuorum, oves tuæ & armenta tua, & universa, quæ possides. Ibiq; te pascam (adhuc enim quinque anni residui sunt famis) ne & tu pereas, & domus tua, & omnia quæ possides. En oculi vestri, & oculi fratris mei Benjamin vident, quod os meum loquatur ad vos. Nuntiate patri meo universam gloriam meam, & cuncta, quæ vidistis in Ægypto: festinate, & adducite eum ad me. Cùmque amplexatus recidisset in collum Benjamin fratris sui, flevit, illo quoque flente super collum ejus. Osculatus-

que est Ioseph omnes fratres suos, & ploravit super singulos: post que ausi sunt loqui ad eum. Auditumque est, & celebri sermone vulgatum in aula regis: Venerunt fratres Ioseph, & gavisus est Pharaon, atque omnis familia ejus. Dixitq; ad Ioseph, ut imperarer fratribus suis, dicens: Onerantes jumenta, ite in terram Chanaan, & tollite inde patrem vestrum, & cognationem, & venite ad me: & ego dabo vobis omnia bona Ægypti, ut comedatis medullam terræ. Præcipe etiam ut tollant plaustra de terrâ Ægypti ad subvektionem parvulorum suorum ac conjugum; & dicitis: Tollite patrem vestrum, & properate quanto citius venientes. Nec dimittatis quidquam de suppellectili vestra, quia omnes opes Ægypti vestra erunt. Efecerantque filii Israël, ut eis mandatum fuerat. Quibus dedit Ioseph plaustra secundam Pharaonis imperium: & cibaria in itinere. Singulis quoque proferri iussit binas stolas: Benjamin verò trecentos argenteos cum quinque stolis optimis. Tantundem pecunie & vestium mittens patri suo, addens eis asinos decem, qui subveherent ex omnibus divitiis Ægypti, & totidem asinos, triticum in itinere panisque portantes. Dimisit ergo fratres suos: & proficiscentibus ait: Ne irascamini in viâ.

Postquam Judas Iosephi frater anxia proflus eloquentiâ causam suam peroraverat. Non potuit ultra se Ioseph cohibere, sed lacrymis & affectibus inter se certantibus facessere iussit è loco arbitros omnes, sollique fratres retentis, in lacrymas simul & gesticentem vocem erumpens: Ego, inquit, ego sum Ioseph frater vester. Num adhuc pater meus vivit? Attoniti ad hanc vocem fratres, nec verbum mutire poterant. Mox iterum humanissimè Ioseph: Accedite, inquit, ad me. Accesserunt. Ad quos dicit: Ego, inquit, frater vester sum Ioseph, ille ipse, quem vos vendidistis in Ægyptum. Mitrite pavorem animis: non vos torqueat, me à vobis venditum esse Ægyptiis. Deus me in vestrum bonum præmisit in Ægyptum. Jam biennium est, quod fames terras cepit depopulari; superest quinquennium, quo nec arari poterit, nec meti. Idcirco me providentissimus Deus prodromum vestrum huc misit, ut vita vobis servaretur à fæste defensis. Non vestro consilio, sed Dei voluntate huc missus sum. Videte potentiam divinam, quæ me Pharaonis pæne patrem, totius palatinæ domus dominum, Ægypti principem constituit. Festinate, & ad patrem meum quamprimum redite, illique nomine meo dicitis: Ioseph filius tuus vivit, Ægypti universæ dominus, mandataque ut sine mora descendas ad ipsum. Habitabis terram Gessen, crissq; juxta me tam tu, quam filii tui, tui nepotes, omne tuum pecus, omnesque facultates tuæ. Hoc loco te pascam, nam anni quinque famis etiamnum restant superandi. Illa te tuaque omnia consumeret, si solum non mutares. En oculi vestri, & oculi fratris mei Benjamin vident, quod os meum, & cor meum ad vos loquatur. Nuntiate igitur patri meo universam gloriam meam, & quidquid ipsi oculis in Ægypto cernitis. Properate, & meum ad me parentem adducite. Quibus dictis singulos suavissimè complexus est. Cùmque in Benjamin collum rueret, flevit largiter, non minus flente Benjamin. Ita ceteros fratrum complexus Ioseph & osculatus omnes ordine, singulos suis perfudit lacrymis. Mox per omnem Pharaonis aulam fama est didita, venisse fratres Ioseph. Ad hanc audicionem gavisus est Pharaon, & omnis palatina familia. Erat rex suum testaretur gaudium, promptâ liberalitate ad Iosephum: Manda, inquit, tuis fratribus, ut quamprimum reverti in Chanaan, vestrum parentem, & omnem eorum secum cognationem huc ducant. Mecum eos esse volo, & regni mei divitiis frui: Ego dabo vobis omnia bona Ægypti, ut comedatis medullam terræ. In eam rem hinc plaustra secum accipiant ad conjugum & liberorum vecturas.

Hæc etiam omnem suam convehant suppellectilem, nam omnes opes Ægypti vestra erunt. Faciam quod imperatum. Iosephus & plaustra & alimenta in viam addidit, prout rex iusserat. Singulis præterea suorum fratrum

geminam